

ZPOVĚDI PODEZŘELÉ

JAMES PATTERSON
A MAXINE PAETROVÁ

COO
BOO

COO
BOO

ZPOVĚDI PODEZŘELÉ

JAMES PATTERSON
A MAXINE PAETROVÁ

COO
BOO

Přeložil Tomáš Bíla

Copyright © 2012 James Patterson
This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Translation © Tomáš Bíla, 2015

ISBN 978-80-7447-908-3

*Městu, které nikdy nespí, a městu,
které chodí spát v osm.*

**VRAŽDA
U ANGELOVÝCH**

1

Mám pár opravdu ošklivých tajemství, o která se chci s někým podělit, a klidně se o něm podělím s tebou. S úplně cizím člověkem, se čtenářem knih, ale především s někým, kdo mi nemůže ublížit. Takže takhle se to všechno, anebo nic – už v tom asi ani nevidím rozdíl – seběhlo.

Ten večer, kdy rodiče zemřeli – poté, co je v leskle černých plastových pytlích svezli služebním výtahem a vynesli z domu – můj bratr Matthew křičel z plných plic: „Byli to hrozní lidé, ale nezasloužili si, aby je vynesli jako *odpadky!*“

V tom druhém měl pravdu. A jak se ukázalo, měl pravdu i v tom prvním.

Ale to trochu předbím, že ano? Prosím, odpusťte mi to... Děláám to často.

Když se to stalo, spala jsem dole, přímo pod ložnicí rodičů. Spala jsem, takže jsem vůbec nic neslyšela – žádné divoké dupání, žádné nárazy ani zděšené výkřiky. Probudilo mě až kvílení sirén, které se hnaly po západním okraji Central Parku. Jeden z těch nejběžnějších zvuků, které člověk v New Yorku slyší.

Ale ten večer zněly jinak.

Sirény se zastavily *přímo u nás*. To proto jsem se probudila a srdce mi bušilo jako o závod. Copak tu *boří*? Anebo nějakého stařečka v domě klepla pepka?

Shodila jsem ze sebe dvě vrstvy příkrývek a přeběhla k oknu, abych se podívala, co se to venku, o devět poschodí níž, vlastně děje. Dole na Dvaasedmdesáté, u hlavní brány exkluzivního a nechvalně známého bytového domu Dakota, stály tři hlídkové vozy a jedno – jak se později ukázalo – neoznačené policejní auto.

O chvíli později zazvonil domovní interkom. Hlasité drnčení mi pronikalo až do morku kostí.

Proč portýr zvoní zrovna u nás? To je *šílené*.

Moje ložnice byla nejbliž u dveří, takže jsem proběhla obývací, u akváriového konferenčního stolku se žraloky jsem ostře zatočila doprava a stříhla to mezi Robertem a jeho věčnou televizí.

Když jsem se dostala do vstupní haly, rychle jsem stiskla tlačítko interkomu, aby to děsivé drnčení přestalo dřív, než probudí celou rodinu.

Hlasitějším šeptem jsem na portýra spustila: „Co se sakra děje, Sale?“

„Slečno Tandy? Dva pánové od policie jsou zrovna na cestě nahoru. Nemohl jsem je zastavit. Prý někdo volal na tísňovou linku. Jde o naléhavý případ. Aspoň tak mi to řekli.“

„To bude nějaký omyl, Sale. U nás už všichni spí. Je po půlnoci. Proč jste je pouštěl dál?“

Než mi Sal stačil odpovědět, rozezněl se zvonek u dveří – a hned poté na ně někdo zabušil pěstí. Rázný mužský hlas křikl: „Policie, otevřete!“

Ujistila jsem se, že vstupní dveře jsou zajištěné řetíz-
kem, a pak jsem je otevřela, ale jen na škvíru.

Tou škvírou jsem vykoukla ven a spatřila jsem dva
muže. Ten starší byl veliký a zavalitý jako medvěd, ale
zároveň vypadal trochu houbovitě a změkkle. Mlad-
ší byl šlachovitý a měl ostře řezanou tvář bez výrazu,
která vypadala jako hlava sekery nebo... ne, vypadala
přesně jako hlava sekery.

Právě on vytáhl odznak a řekl: „Seržant Capricorn
Caputo a detektiv Ryan Hayes, newyorská policie.
Prosím, otevřete dveře.“

Capricorn Caputo? blesklo mi hlavou. *To myslí
vážně?* „Asi jste si spletli dveře, pánové,“ řekla jsem.
„Tady nikdo policii nevolal.“

„Otevřete dveře, slečno. A to hned.“

„Zavolám rodiče,“ řekla jsem jim skrz škvíru. V tu
chvíli jsem ještě nevěděla, že máma s tátou jsou mrtví
a my budeme jediní podezřelí z dvojnásobné vraždy.
Byly to pro mě poslední okamžiky nevinnosti.

Ale co si to namlouvám? Nikdo v rodině Angelo-
vých nikdy nebyl nevinný.

2

„Otevřete, nebo můj parťák vyrazí dveře!“ zavolala na mě Sekerová hlava.

Nepřeháním, když řeknu, že celou mou rodinu v tu chvíli čekal *pekelný* budíček. Ale já tehdy myslela jen na to, že ti dva přece *nemůžou* vyrazit dveře. Bydleli jsme v *Dakotě*. Za takové rušení nočního klidu by nás odsud mohli *vypovědět*.

Vyhákla jsem řetízek a otevřela dveře dokořán. Měla jsem na sobě pochopitelně pyžamo, a to křiklavě žluté s dinosaury a motýlky. Kdybych věděla, že mě čeká setkání s policií, byla bych si vzala něco jiného.

Detektiv Hayes – ten, co vypadal jako medvěd – se zeptal: „Jak se jmenujete?“

„Tandy Angelová.“

„Dcera Malcolma a Maud Angelových?“

„Ano. Můžete mi, prosím, vysvětlit, proč jste tady?“

„Tandy je vaše pravé jméno?“ zeptal se, jako by mou otázku ani nezaznamenal.

„Říká se mi Tandy. Prosím, počkejte tady, dojdou pro rodiče.“

„Půjdeme s vámi,“ řekl seržant Caputo.

Z výrazu jeho tváře jsem pochopila, že o tom nehodlá diskutovat. A tak jsem rozsvítila světlo v horní chodbě a vyrazili jsme směrem k ložnici rodičů.

Stoupala jsem po točitém schodišti a myslela na to, jak mi rodiče vynadají za to, že jim ty lidi dovedu až k posteli, ale najednou se kolem mě docela drze protáhli dopředu. Než jsem je dohnala, byli už v ložnici, rozsvítili světlo a skláněli se nad postelí mých rodičů.

Přestože mi Caputo a Hayes dost zacláněli, už ode dveří jsem viděla, že máma s tátou nejsou v pořádku. Jejich peřiny ležely na zemi a noční košile měli vykasané, jako by se z nich snažili vysvléknout. Tátova paže vypadala vykloubená. Máma ležela na břiše napříč přes tátovo tělo, měla otevřenou pusou a jazyk vyplazený ven. Byl *černý*.

Nepotřebovala jsem soudního lékaře, abych pochopila, že jsou mrtví. Věděla jsem to ve chvíli, kdy jsem je spatřila. Diagnóza byla naprosto jasná.

Zaječela jsem a rozběhla se k nim, ale Hayes mě okamžitě zastavil. Položil mi ty své obrovské tlapy na ramena a vytlačil mě zpátky do chodby.

„Je mi to líto, ale jinak to nejde,“ řekl a zavřel mi dveře před nosem.

Nepokoušela jsem se je otevřít. Jen jsem tam stála. Nehybně. Skoro bez dechu.

Možná vám vrtá hlavou, proč jsem neplakala, nekřičela nebo neodmlela hrůzou. Anebo proč jsem neodběhla do koupelny zvracet. Anebo proč jsem se neschoulila do fetální polohy, neobjala kolena rukama a nezačala tiše vzlykat. Prostě proč jsem neudělala nic z toho, co by se dalo čekat od šestnáctileté holky, která právě viděla mrtvá těla svých rodičů.

Bylo by dost složité to vysvětlit, takže zjednodušená verze: V mnoha ohledech nejsem jako ostatní holky. Aspoň to sama na sobě nepozoruju. Zhroutit se pro mě v danou chvíli vůbec nepřipadalo v úvahu.

Od mých druhých narozenin, přesněji řečeno od doby, kdy jsem začala mluvit v odstavcích, které začínaly uvozovací větou, o mně Malcolm a Maud říkali, že jsem výjimečně inteligentní. Později mi řekli, že mám analytické myšlení a schopnost soustředit se a že to, s jakým opovržením pohlížím na všechny bezprostřední, vlhké projevy emocí, je skvělá vlastnost. Ujišťovali mě, že pokud v sobě tyhle charakterové rysy budu tříbit, snadno naplním, ba možná i překonám jejich velkolepá očekávání, což není jen skvělé, ale přímo báječné. Vlastně to bylo to jediné, na čem záleželo.

Byla to výzva – a já ji přijala.

Právě proto jsem byla na katastrofy připravená mnohem lépe než většina holek v mém věku. Možná dokonce líp než *všechny* ostatní holky v mém věku.

Pravda, jak jsem tam tak stála, běhal mi mráz po zádech. Byla jsem v šoku, možná dokonce vyděšená, ale rychle jsem ten hlásek, který uvnitř mojí mysli křičel hrůzou, dokázala utišit, dát se dohromady a posbírat při té příležitosti i těch pár dostupných faktů.

Zaprvé: Rodiče zemřeli nějakou nevýslovně krutou smrtí.

Zadruhé: Někdo o jejich smrti věděl a uvědomil policii.

Zatřetí: Dveře byly zamčené a nikde nebyly známky po vloupání. Kromě mě, mých bratrů Harryho a Huga a matčiny osobní asistentky Samantha tu nikdo nebyl.

Sešla jsem dolů a vzala telefon. Zavolala jsem strýčku Peterovi a našemu právnímu zástupci panu Philippu Montaigneovi. Pak jsem zašla do ložnic mých sourozenců a za Samanthou. A nějak jsem jim všem sdělila tu neuvěřitelně hroznou novinu, že máma a táta jsou mrtví a že je celkem pravděpodobné, že byli zavražděni.

3

Dovedeš si, drahý čtenáři, představit, jakými slovy bys zbytku rodiny oznamoval zprávu, že tví rodiče byli zavražděni? Doufám, že ano, protože teď nemám sílu se s tebou o tyhle příšerné okamžiky podělit. Vždyť se zatím sotva známe a mně vždycky nějakou dobu trvá, než k cizímu člověku pojmu důvěru. Můžeš se mnou mít chvilku strpení? Garantuji ti, že to za to bude stát.

Poté, co jsem se zhostila toho hrozného úkolu – dost možná nejhrůznějšího úkolu celého svého života – jsem se pokusila soustředit svou roztržštěnou pozornost na seržanta Capricorna Caputa. Vypadal jako drsňák, jako ten „zlej policajt“ z černobílých filmů ze čtyřicátých let, co kouřil cigarety bez filtru, měl od nich zažloutlé prsty a kašlal tak vehementně, jako by cestou na krchov jeho plíce chtěly jít napřed.

Caputo vypadal tak na pětatřicet. Měl srostlé obočí, chlupatou římsu nad očima černýma jako uhel, a rty tenké a úzké, vlastně jen bledou linií pod nosem. Vyroloval si rukávy své modré košile a já si všimla znamení zvěrokruhu, které měl vytetované na zápěstí.

Vypadal *přesně* jako detektiv, kterého bych si přála za vyšetřovatele vraždy vlastních rodičů.

Nabručený a zlý.

Detektiv Hayes byl úplně jiný případ. Měl v podstatě příjemnou, trochu rozbředlou tvář, nosil snubní prsten, na sobě měl černou policejní větrovku a boty s kovovou špičkou. Zdálo se, že s námi dětmi, jak jsme kolem něj seděli v půlkruhu, hluboce soucítí. Ale detektiv Hayes tady nevelel, takže jen seděl a mlčel.

Caputo stál zády k našemu velikému krbu a odkašlal si do sevřené pěsti. Pak se s ústy otevřenými dokončil rozhlédl po obýváku.

Očividně mu hlava nebrala, že někdo může bydlet tak, jak jsme bydleli my.

A nemůžu říct, že bych se mu divila.

Zadíval se na akvárium o objemu tří tisíc litrů, které stálo na podlaze a sloužilo jako konferenční stůl, a na čtveřici malých žraloků, blyštivých světelných dvojtrnných, kteří v něm neslyšně kroužili.

Čelist mu klesla ještě o něco níž, když si všimnul mořského panáka, obdoby mořské panny v životní velikosti, který visel zavěšený na krvavém háku a kovovém řetězu hned vedle schodiště do horního patra.

Pak se zadíval na bíle lakované koncertní křídlo, jež jsme přezdívali „Pegas“, protože vypadalo, jako by opravdu chtělo každou chvíli odletět.

A zíral na Roberta, který se válel ve svém křesílku, v jedné ruce plechovku piva a v druhé ovladač, a zíral na věčně zrnící televizi.

Robert je vůbec pozoruhodný tvor. No vážně. Člověk by na první pohled ani nepoznal, že on, jeho křeslo i ta televize tvoří neuvěřitelně živé, technologicky

vyspělé sousoší. Tvar jeho těla odlili podle skutečného živého modela a pak ho vyrobili z polyvinylu a kompozitního plnidla jménem Bondo. A díky tomu teď vypadá Robert tak živý, že při pohledu na něj každý čeká, že vypitou plechovku každou chvíli rozmačká v ruce a řekne si o další pivo.

„Co má tohle všechno vlastně znamenat?“ zeptal se detektiv Caputo.

„Je to umělecký styl. Říká se tomu hyperrealismus,“ odpověděla jsem obratem.

„Takže to všechno je hyperrealistický, co?“ vydal se důstojník snad trochu neuváženě na tenký led teorie moderního umění. „To znamená, že je to realistický, a pak ještě trochu přepísknutý? Protože se mi zdá, že tak je to v týhle rodině se vším.“

Nikdo mu neodpověděl. Pro nás to bylo normální.

Když se detektiv Caputo vynadával na dekorace v obýváku, postupně si přeměřil pohledem nás. Všichni jsme se na něj prostě jen koukali. Žádná hysterie. Vlastně jsme na sobě nikdo nedali znát žádné pocity. Vůbec nic.

„Vaši rodiče byli *zavražděni*,“ řekl. „Chápete to? O co jde? To je nikdo z vás neměl rád?“

Měli jsme je rádi, ale láska k nim byla dost komplikovaná. Oni byli totiž sami o sobě dost komplikovaní. Byli přísní, velkorysí, tvrdě nás trestali, hodně nám dovozovali a dost se nás stranili – to všechno dohromady. A díky tomu jsme i my byli dost komplikovaní. Věděla jsem, že všichni cítíme to samé, co jsem cítila já: vnitřní tsunami hrůzy a ztráty a zmatku. Ale nedávali jsme to na sobě znát. Ani kdyby na tom závisel náš život.

Seržant Caputo v nás samozřejmě neviděl chudinky děti, které si prožívají nejhorší den svého křehkého dětství. Viděl v nás *podezřelé*, v každém z nás. Byli jsme dílky skládky, kterou kriminalistika zná pod názvem „záhada zamčeného pokoje“.

Ani se nepokoušel skrývat, co si o nás myslí, a já mu to neměla za zlé.

Měla jsem pocit, že má pravdu.

Vrah našich rodičů byl v téhle místnosti.

4

Můj pohled se stočil k rozčilené tváři mého desetiletého „malého“ bratříčka Huga. Podle toho, jak zlostně se na policisty díval, se mi zdálo, že jsou to pro něj skuteční padouši a že by seržantu Caputovi nejraději nakopal biskupa. Fakt je, že i přes svůj věk má Hugo sílu dospělého chlapa, takže by se mu to možná i povedlo.

Co ještě by se Hugovi povedlo?

Seděl v „prasečím křesle“, v růžovém čalouněném ušáku s nohama vyřezávanými do tvaru prasečích nožiček. Vypadal rozkošně, jako obvykle. Měl na sobě kalhoty od pyžama a obrovské tričko s logem týmu Giants. Protože jeho oblíbený biblický hrdina byl Goliáš, nechával si vlasy stříhat jen jednou do roka, takže mu posledních jedenáct let rostly, jak si zamluly, a teď se divoce kroutily po jeho zádech jako horský potůček mezi skalami.

Moje dvojče, Harrison neboli Harry, seděl na červené kožené pohovce proti Hugovi. Harry by se vám líbil. Líbí se všem. Pochopitelně jsme dvojevaječná dvojčata, ale i tak jsme si hodně podobní. Například oba máme tmavé oči a vlasy po mámě. Já je nosím pod ramena

a občas si je stáhnu čelenkou. Harry má vlasy vlnité, což mu strašně závidím, a nosí brýle s tlustými černými obroučkami, ve kterých vypadá jako Harry Potter. Když jsme zamyšlení, oba si natáčíme pramínek vlasů na prst. Já po směru hodinových ručiček, on proti.

Navíc má Harry neodolatelný úsměv. Já možná taky, ale skoro nikdy ho nepoužívám. Harry ten svůj používá hodně. Vlastně je to dost možná jediný člen rodiny Angelových, který se tak často směje.

Té noci měl Harry na sobě plátěné kalhoty a mikinu s kapucí staženou do půlky obličeje, z čehož jsem pochopila, že by tu nejraději vůbec nebyl. Dýchal hvízdavě, jako by měl v krku foukací harmoniku, což znamenalo, že se mu blíží další astmatický záchvat.

Samantha Pecková, laskavá a pohledná osobní asistentka mojí matky, měla tuhle noc spát u nás doma, za zamčenými dveřmi našeho bytu. Pracovala pro Maud, což z ní činilo další podezřelou. Stála za Hugem, ruku na jeho rameni, a vlasy barvy písku měla spletené do copu, který jí padal přes růžový saténový župánek. Tvář měla téměř mrtvolně bledou, jako by jí přestalo bít srdce. Zdálo se mi, že je na pokraji nervového zhroucení.

Caputo ukázal na Robertovu televizi, ve které čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu dávali jenom zrnění. „Nemohli byste to někdo vypnout?“

„Nikdy ji nevypínáme,“ řekl Hugo. „Nikdy.“

Caputo přistoupil ke stěně a vytáhl zástrčku z elektriny.

Na okamžik zavládlo v místnosti hrobové ticho. Caputo si nás jednoho po druhém prohlížel, aby zjistil, jak budeme reagovat. Já sama jsem si jen toužebně přá-

la, aby se co nejdřív objevil můj starší bratr Matthew. Už několikrát jsem se s ním zkoušela spojit, ale nebral mi telefon. S rodiči sice nevycházel zrovna nejlíp, ale já cítila, že se nebudu schopná úplně soustředit na to, co se kolem mě děje, dokud nebude informován o jejich smrti. A taky jsem si byla jistá, že by nejlíp věděl, jak jednat s těmi policisty.

Seržant Caputo si vyhrnul rukávy o trochu výš a řekl: „Ložnice je místem činu. Dokud to výslovně nepovoluji, nesmí do ní nikdo ani vkročit. Rozumíme si?“

Jak by si asi rodiče přáli, abychom se v takové situaci zachovali? blesklo mi hlavou.

Naše máma byla jako perpetuum mobile, nikdy se nezastavila, sotva spala. Lidi kolem sebe – vlastní děti nevyjímaje – jako by ani nevnímala. Její síla spočívala v tom, jak dokázala analyzovat finanční trhy a spravovat svůj velmi exkluzivní investiční fond.

Táta spolu se svým bratrem Peterem vedl firmu Angel Pharmaceuticals. Byl to chemik s neuvěřitelným mozkiem a obrovským nadáním. Na rozdíl od matky s námi Malcolm jednal tak intenzivně, že jsem už po několika minutách rozhovoru s ním měla pocit, že mi chce vidět až do žaludku.

I přes všechny svoje chyby dělali Malcolm a Maud celý život jen to, co bylo v nejlepším zájmu jejich dětí. Neúnavně nás učili, abychom dokázali zkrotit to, čemu říkali „nadlidské schopnosti“ – svou fyzickou sílu, své emoce i své pozoruhodné IQ.

Naši rodiče chtěli, abychom byli dokonalí.

I v téhle situaci by si přáli, abychom se zachovali dokonale.

Možná si dokážeš představit, jak neustálý nátlak

na to, aby byl člověk dokonalý, ovlivní jeho schopnost navazovat vztahy s jinými lidmi i očekávání, která má vůči sobě samotnému. Je to jako být zároveň kamerou i hercem, který před ní stojí.

Nesmysl, co?

Ale my, děti v rodině Angelových, jsme přes to všechno nějak přežívali – možná díky něčemu, co by se dalo označit za *ne zcela přirozené*. Ale k tomu se dostaneme později.

V dané chvíli jsem se rozhodla použít schopnosti, které nám rodiče vštípili, a nezareagovat tak, jak to ode mě Caputo očekával.

„Samozřejmě, seržante Caputo,“ odpověděla jsem po dlouhé odmlce na jeho otázku. „Neradi bychom jakkoli narušovali průběh vašeho velmi zevrubného vyšetřování.“

Usoudila jsem, že budu muset počkat, dokud mi tihle dva šašci neuhnou z cesty.

ZPOVĚĎ

Kdyby jen Caputo vyslechl Roberta. Robert totiž ledacos vidí. Ledacos ví. O Angelových. O mně.

Například: Ví, jak jsem jednou prokopla jeho televizi. *Schválně*. Aspoň se to říkalo.

Sama si na to nepamatuju. Ale vím, že se to stalo, protože jeden den jsem byla nejlepší lakrosovou hráčkou na All Saints a druhý den jsem se probudila v nemocnici a na noze jsem měla padesát stehů.

Malcolm a Maud se na mě tehdy dívali přísně a soucitu by se v nich nedořezal. Maud řekla, že lakros by stejně nebyl nic pro mě. (Taky jsem si už nikdy nezahrála.) Malcolm mi oznámil, že až se uzdravím, dám Roberta zase do pořádku, aby byl jako nový. (To se mi bohužel tak docela nepodařilo, takže poslední dobou se dívá už jenom na zrnění.)

A to je asi tak všechno, co mi řekli. Od těch dvou se těžko daly vymáhat odpovědi.

Jediný, kdo viděl, co se stalo, byl Hugo. Řekl, že jsem do bytu vtrhla tak vztekla, že se schoval za tu sochu od Claese Oldenburga a pozoroval mě, jak bezhlavě kopu do Roberta a křičím „*Zabili ji! Zabili ji!*“ Prý jsem jeho televizi prokopla takovou silou, jako by do ní narazila bourací koule.

Jak bych to mohla udělat? Byla by k tomu zapotřebí téměř nadlidská síla. Když jsem se na to ptala Matthewa, jen pokrčil rameny a řekl: „Je to umělecké dílo, Tandy. Není tak odolné jako obyčejná televize.“

Důležitější ovšem bylo, *proč* bych to měla udělat. Že bych opravdu měla na mysli svou mrtvou sestru Katherine?

Že bych Malcolma a Maud vinila z toho, že zavraždili svou nejstarší dceru?

A proč jsem si nic z toho nepamatovala?

5

Caputo pořád přecházel sem a tam, kašlal, zle se na nás díval a opakoval varování, že pokud porušíme zákaz vstupu uvalený na ložnici rodičů, nechá nás vykazat z bytu.

„Dělám vám laskavost, že vás nechám tady dole, tak doufám, že toho nebudu litovat.“

Zadávala jsem se na hrozivě vypadajícího detektiva a vzpomněla si, jaké to bylo, vyrůstat tady v Dakotě – na oploceném ostrově uprostřed města, které samo stojí na ostrově. Bylo to jedno z mála míst na světě, kde jsem si připadala v bezpečí.

Ale Malcolm a Maud Angelovi nebyli první lidé, kteří tu přišli o život. Všeobecně se ví, že Mark David Chapman přímo u vrat – tam, kde teď stála policejní auta – zastřelil Johna Lennona. A o dvě patra pod námi herec Gig Young zastřelil nejdřív svou manželku a potom sám sebe.

A teď mé rodiče někdo zavraždil v jejich vlastní posteli z důvodů, které jsem si nedokázala ani představit.

Anebo možná dokázala... ale to odbočuju. To jsou velice důvěrné myšlenky, snad až na později.

Jak jsem tak seděla vedle Harryho a snášela pichlavý pohled seržanta Caputa, proudily vchodem, který jen málo Newyorčanů kdy spatří třeba jen na fotografii, zástupy policejních vyšetřovatelů. Procházeli po dlážděném dvoře a jezdili nahoru výtahem pro rezidenty, což bylo domovním řádem jednoznačně zakázáno.

Seržant Caputo nám zakázal vstup do ložnice rodičů – jenomže já tu *bydlela*. Měla jsem svá práva. A taky jsem už dávno pronikla do základů kriminalistiky.

V šesti letech jsem se dozvěděla všechno o JonBenét Ramseyové, které bylo shodou okolností taky šest let, když byla zavražděna. Byla to roztomilá malá holčička, veselá a bezelstná. Její smrt se mě tak dotkla, že jsem sama napsala policistům do Colorada, proč ještě nechytily jejího vraha. Nikdo mi neodpověděl. A toho vraha taky dodnes nechytily.

Nevyřešený případ Ramseyová ve mně podnítil zájem o práci slavných forenzních patologů Michaela Badena a Henryho Leea. Zhltdala jsem praktické návody na ohledání místa činu, takže jsem věděla, že čím déle se vyšetřování násilného trestného činu vleče, tím menší je naděje, že bude vyřešen.

Nebyla jsem z těch, co by důvěřovali autoritám. Možná že Caputo a Hayes *byli* dobří policisté... kdo ví? Ale mí rodiče pro ně byli jen nevyřešený případ. Nikdy pro ně nemohli být ničím víc.

Pro mě byli Malcolm a Maud *rodiče*. Něco jsem jim dlužila. Dlužila jsem sama sobě a svým sourozencům, že se pokusím jejich vraždu objasnit.

Ve skutečnosti jsem pro tenhle případ byla ideálním detektivem. Byl to úkol, kterého jsem se měla – a *chtěla* – ujmout právě já. Prosím, neměj mě za namyšlenou,

když to říkám. Prostě jsem věděla, že moje houževnatost a osobní zaujatost trumfnou veškerý trénink, kterým prošli ti dva.

Koneckonců jsem Angelová. A jak Malcolm vždycy říkával, my umíme věci dotahovat do konce.

A tak jsem se té noci, jak jsem tak seděla v obýváku, rozhodla, že vraždu svých rodičů vyřeším – i kdyby se mělo ukázat, že jejich vrah se mnou má společnou DNA.

I kdyby se mělo ukázat, že jsem to byla já.

Zatím to nebudeme vylučovat, jo?

6

Říká ti něco pojem *nevěrohodný vypravěč*? Vzpomínáš si na něj z hodin literatury? Jde o to, že čtenář někdy nemůže vypravěči tak docela věřit. Možná mu nemůže věřit vůbec. A podle toho, co jsem ti právě řekla, ti teď asi vrtá hlavou, jestli do téhle kategorie náhodou nepatřím i já...

Udělal bych ti to? Jistěže ne. Aspoň myslím, že ne. Ale do jiných lidí člověk nevidí, co? Kolik toho vlastně víš o mojí minulosti?

Téhle otázce bychom se společně měli trochu víc věnovat. Ale později.

Prozatím se vrátíme k mému příběhu. Zrovna jsem se chystala začít vyšetřovat vraždu svých rodičů. Zatímco oba detektivové se radili v pracovně, mimo náš dohled, já potichu vyběhla nahoru na dlouhou chodbu, která vedla k ložnici rodičů. Přitiskla jsem se zády ke tmavě červené stěně a odvrátila oči, protože policejní technici zrovna odnášeli těla rodičů v pytlích.

Pak jsem se pomalu plížila chodbou až ke dveřím do ložnice a nakoukla dovnitř.

Vyšetřovatelka, která vypadala, že svou práci bere

vážně, zrovna hledala otisky prstů. Podle jmenovky na bundě se jmenovala Joyce Yeagerová.

Pozdravila jsem tu pihovatou policistku a představila se. Politovala mě a já jí za to poděkovala. Pak jsem se zeptala, jestli bych se mohla na něco zeptat.

Joyce Yeagerová se rozhlédla kolem a pak řekla: „Tak jo.“

Neměla jsem čas na to, abych chodila kolem horké kaše. Do téhle místnosti jsem dostala jasný zákaz vstupu, takže jsem otázky začala střílet jako nadhazovací mašina.

„V kolik hodin rodiče zemřeli?“

„Čas úmrtí zatím nebyl stanoven.“

„A příčina smrti?“

„Zatím nevíme, jak tvoji rodiče zemřeli.“

„A způsob?“

„Soudní patolog určí, jestli šlo o vraždu, sebevraždu, přirozenou smrt nebo...“

„Přirozenou smrt?“ přerušila jsem ji, protože mě to rychle přestávalo bavit. „To si děláte legraci?“

„Stanovit tyhle věci je úkolem soudního patologa,“ ohradila se.

„Našli jste vražednou zbraň? Byla tu někde krev?“

„Poslyš, Tandy, je mi to líto, ale teď už budeš muset jít, abych kvůli tobě ještě nedostala vynadáno.“

Joyce Yeagerová si mě přestala všímat, ale dveře přede mnou nezavřela. Rozhlédla jsem se po pokoji, zadívala se na obrovskou postel s nebesy a na hedvábný přehoz, který se válel na podlaze.

A letmým pohledem jsem překontrolovala cennosti, které tu rodiče měli.

Plátno nad krbem, obraz od Daniela Aronsteina,

bylo moderním ztvárněním americké vlajky – byly to proužky roztřepeného mušelínu pokryté vrstvami olejových barev, hlavně odstínů zelené a lila. Ten obraz měl cenu skoro 200 000 dolarů – a nikdo se ho ani nedotknul.

I matčiny drahé šperky ležely tam, kde je odložila. Náhrdelník z neskutečně krémových perel Mikimoto byl v otevřené, sametem vykládané kazetě na šatníku a dvanáctikarátový prsten se smaragdem visel na větvičce křišťálového stromu na jejím nočním stolku.

Tím bylo jasně dáno, že nešlo o loupež.

Nemělo by mě překvapovat, že veškeré důkazy ukazují na vraždu z hněvu nebo nenávisti...

Anebo z pomsty.

7

Jak jsem tak stála před ložnicí svých rodičů, najednou na mě padl stín a já sebou polekaně trhla, jako bych se už začínala bát duchů Malcolma a Maud. Nediv se, v naší rodině straší už ne jeden duch, a tak jsem ráda, že jsi tady se mnou.

Ten stín našťestí patřil jen seržantu Caputovi. Dloubnul mě do ramene. Dost to bolelo.

„Co tu děláte, Tansy? Řekl jsem, že nahoru do patra nikdo nesmí. Vstupovat na místo činu před tím, než ho policejní technici vyklidí, je poškozování důkazů. A to je trestné.“

„Tandy,“ řekla jsem. „Jsem Tandy, ne Tansy.“

Nedohadovala jsem se s ním; měl pravdu. Poslušně jsem se otočila a pod jeho dohledem sešla po schodech zpátky do obývacího pokoje. Právě v tu chvíli se ve dveřích do kuchyně objevil můj starší bratr Matthew.

Když vešel, jako by se všechno světlo a vzduch v místnosti stahovaly k němu. Měl světle hnědé dřevo, svázané dohromady kouskem příze, a pronikavé modré oči, které zářily jako světlomety. Ještě nikdy jsem takové oči neviděla. Nikdo je neviděl.

Matty na sobě měl džíny, černé triko a koženou bundu, ale každý by přísahal, že na sobě má trikot s emblémem na prsou a dlouhým pláštěm.

Chvilku ticha nakonec narušil Hugo, který se jako první vzpamatoval a vyskočil na nohy. „Hup!“ křikl na Mattyho a skočil na něj s roztaženýma rukama.

Matthew svého malého brášku bez námahy zachytil a přitiskl si jeho hlavu na rameno. Pak upřel oči na oba detektivy.

Matthew má metr devadesát a bicepsy silné jako stehno. A když se rozčílí, jde z něj trochu strach.

Ale tu noc byl mnohem víc než *rozčílený*.

„Moje *rodiče* právě svezli dolů *nákladním* výtahem,“ rozkřikl se na ty dva. „Byli to hrozní lidé, ale nezasloužili si, aby je vynesli jako *odpadky!*“

Detektiv Hayes začal: „A vy jste...?“

„Matthew Angel. Syn Malcolma a Maud.“

„A jak jste se dostal do bytu?“ zeptal se Hayes.

„Policajti mě pustili. Jeden z nich chtěl autogram.“

Caputo se ho zeptal: „Nevyhrál jste loni Heismanovu cenu?“

Matthew přikývl. Kromě toho, že získal Heismanovu cenu a třikrát po sobě se dostal do národního výběru, byl na plakátech Národní fotbalové ligy a měl dobře placený kontrakt s Nike. Sportovní komentátor Aran Delaney o Matthewově neuvěřitelné rychlosti jednou řekl: „Je tak rychlý, že dokáže oběhnout blok mezi tím, co škrtnu zápalkou, a tím, co si zapálím cigaretu. Matthew Angel není jenom ten nejlepší ve své třídě, vytváří zbrusu novou třídu, ve které prozatím nemá žádnou konkurenci.“ Proto mě nepřekvapilo, že ho seržant Caputo poznal na první pohled.

Matty byl protivný, jako by zmínka o jeho pověsti byla za daných okolností nestoudná. Svým způsobem jsem musela souhlasit. *Komu za daných okolností záleží na tom, jestli získal nějakou cenu?*

Hayes se naštěstí staral jenom o svou práci. „Podívejte, Matthewe,“ řekl, „vázně nás mrzí, že jsme museli těla odnést zadním vchodem. Ale když se nad tím zamyslíte, sám uznáte, že je to lepší, než kdybychom je odnášeli předem, aby si na nich mohli smlsnout reportéři. Co myslíte? Tak se v klidu posadte. Máme na vás pár otázek.“

„Postojím,“ odsekl Matthew. V tu chvíli už se mu Hugo vyškrábal po zádech až na ramena, usadil se tam a ze hřbetu svého staršího bratříčka nevraživě shlížel na policisty.

Caputo ani nepomyslel na to, že by chvíli mohl hrát hodného policajta. „Kde jste byl posledních šest hodin?“ zeptal se na rovinu.

„U své přítelkyně na západní Deváté. Strávili jsme spolu celou noc, což vám nepochybně potvrdí.“

Matthewova přítelkyně byla herečka Tamara Geeová. V loňském roce, ve svých třiaadvaceti letech, získala nominaci na Oscara, takže byla skoro tak slavná jako Matthew sám. Mohlo mě napadnout, že bude u ní, ale stejně jsem neměla žádnou jinou možnost, jak se s ním spojit. S Tamarou jsem se setkala jen jednou, když ji Matty přivedl domů, aby ji představil rodičům, a přestože byla i v reálu překrásná a o *třidu* výš než ostatní herečky v podobných rolích, snadno jsem si z jejího držení těla i z toho, co říkala, odvodila, že s námi nechce mít nic společného. Rozhodně nerozdávala telefon na svůj mobil jen tak pro případ, že by se někdo

z nás potřeboval dovolat staršímu bratrovi ve chvíli, kdy bude u ní doma. Ani uprostřed noci. Ani když bychom mu chtěli sdělit, že jeho rodiče někdo zavraždil.

Na druhou stranu se mi zdálo, že tátovi Tamařina nedůvěra téměř imponovala. Dokonce se mi jednou svěřil, že právě ona je posledním dílem skládky, která jej spolehlivě zajistí do budoucna. Aby bylo jasno, počítal s tím, že Matty jednoho dne bude kandidovat na prezidenta. A nepochyboval o tom, že zvítězí.

Jenže shodou okolností si Malcolm zároveň myslel, že Matthew je sociopat. Což nebyla taková tragédie, protože kromě Harryho všechny z nás, včetně mého otce, dříve či později někdo začal považovat za sociopaty.

„Mí sourozenci vám potvrdí, že jsem do tohoto bytu za posledních pár měsíců ani nevstročil a s rodiči jsem se vůbec nestýkal,“ řekl Matthew detektivu Hayesovi.

„Měl jste s rodiči nějaký problém?“ zeptal se Hayes obratem.

„Je mi čtyřiaadvacet. Prostě už jsem vyletěl z rodného hnízda,“ řekl Matthew, který se nikdy netajil tím, že pro Malcolma a Maud neměl žádné využití.

„Vaše alibi si co nevidět prověříme,“ prohlásil seržant Caputo. „Ale poslyšte. Všichni víme, že byste měl čas na to, abyste opustil svou dívku ve Village, zabil své rodiče a vrátil se k ní do postele dřív, než by si všimla, že jste pryč.“

Bylo to na hraně přímého obvinění a Caputo si očividně sliboval, že tím vyprovokuje nějakou reakci, ale můj velký bratr Matthew se nenechal nachytat. Naopak, s ledovým klidem se otočil na svého mladšího brácha a řekl: „Teď už je nejvyšší čas jít spát.“

Caputo se od Mattyho nedozvěděl nic, ale zato donutil mě samotnou, abych se postavila tváří v tvář svým vlastním dohadům. Můj bratr naše rodiče nenáviděl. A taky to byl profesionální hráč amerického fotbalu. Byl to tedy i vrah?

ZPOVĚĎ

Když se řekne Heismanova cena, nevybaví se mi nic moc příjemného. Naše psychoterapeutka dr. Keyesová udělala dost pro to, abych si na tu noc už vůbec nevzpomněla, ale i tak mi jednou za čas hlavou probleskne nějaká ta zatoulaná vzpomínka.

Bylo to po oslavě. Poté, co jsme se vrátili do bytu po večeri v Le Cirque. Malcolm i Matty měli tou dobou víc než upito a Malcolm řekl: „Tak tě jmenuju rodinným držitelem Heismanovy trofeje, synku.“ Při tom ale tu sošku držel tak pevně, jako by čekal, že mu ji Matty odevzdá. „Pamatuj, že za všechno vděčíš nám,“ pokračoval. „Za rychlost, za sílu, za vytrvalost. Za svou kariéru. Za peníze.“

Matty to nevzal zrovna nejlíp. Mírně řečeno.

„Já se vás *neprosila* o nic z toho, co jste mi dali,“ procedil skrz zaťaté zuby. Pak uhodil pěstí do desky skleněného stolku a já poskočila leknutím, protože se ve skle objevila prasklina. Bála jsem se, že jeho pěst projde skrz a utrží při tom spoustu řezných ran. Byl tak vzteklý, že by si toho v tu chvíli asi ani nevšiml. „Vytvořil jsi nás všechny takové, jako bychom měli žít jen z tvých *šilenných dětských fantasií*. Všichni jsme byli Malcolmovy loutky, Mau-

dini pokusní králíci. Malcolmovy a Maudiny *drahé drobné trofeje*.“

A právě v tu chvíli prohodil Heismanovu trofej oknem v obýváku, ani ne pět centimetrů nad mou hlavou.

Mohl zabít někoho dole na chodníku. Mohl zabít mě. Bylo by mu to aspoň líto?

Asi to nebyla náhoda, že nám říkali „sociopati“.

8

Teď, když jsem se s tebou podělila o tuhle vzpomínku, ji musím pustit z hlavy, ale rychle. Tohle by možná bylo dobré o mně vědět. Moje hlava je zvláštní a snad i trochu nebezpečné místo, na kterém rozhodně není radno se zdržovat moc dlouho. Raději ti to budu dávkovat, protože nechci, abych ve tvých očích vypadala špatně. Potřebuju přítele – někoho, kdo bude ochoten stát při mně a cítit se mnou hrůzu oné noci, kdy mí rodiče zemřeli. Můžu se na tebe spolehnout?

Celá podlaha se třásla, jak rázně Matthew odešel, ale na seržanta Caputa to očividně neudělalo moc velký dojem. Obořil se na nás ostatní, co jsme ještě seděli kolem krbu: „Tak kdo z vás byl poslední, kdo pana a paní Angelovy viděl živé?“

Byla to naprosto oprávněná otázka a já zvažovala možnosti. Samantha, matčina osobní asistentka, pracovala do šesti hodin. Nebyla u večere, která se v osm hodin podávala v jídelně. Zato tam byl host našich rodičů, velvyslanec Bhútánského království.

Ani Hugo s námi nebyl u večere, šel do svého pokoje asi v sedm.

My s Harrym jsme si u jídelního stolu poctivě od-
seděli celou tu podívanou. Když večeře konečně skon-
čila, Harry se jako obvykle stáhnul do svého pokoje
a zamknul dveře.

Rodiče vyprovodili velvyslance k výtahu, a když jsem
je viděla naposledy – v pracovně, asi o hodinu pozdě-
ji – byli naprosto v pořádku. Maud elegantně seděla na
okraji svého milovaného koženého křesla a já si všim-
la, že se převlékla z hedvábného kalhotového kostým-
ku do jedné ze svých oblíbených vyšíváných tuniských
tunik. Otec seděl ve svém křesle a popíjel obvyklou ve-
černí skotskou. Oba vypadali úplně klidně a spokojeně.

Samantha, která teď zaujala Hugovo místo na „pra-
sečím křesle“, se pokusila odpovědět na Caputovu otáz-
ku. „Já je viděla jako poslední. Maud mi poslala textov-
vou zprávu ohledně nějakých dokumentů, které bylo
zapotřebí podepsat, a tak jsem se u ní hlásila v půl dva-
nácté.“ Hlas se jí lehoulince zachvěl, když vyslovila mat-
čino jméno, ale na mě i tak působil konejšivě.

„Nevšimla jste si na ní něčeho zvláštního?“

„Ne. Byla to celá Maud,“ odpověděla Samantha.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Caputo. Zřejmě nehod-
lal použít vlastní představivost, dokud to nebude nutné.

Samantha si z čela odstrčila pramen pískově svět-
lých vlasů a zadívala se na něj. „Myslím to tak, jak to
říkám. Byla *dokonalá*. Ani jediný neupravený vlas, ani
jediná vráska ve tváři. Klidná. Rozvážná. Připravená
vypořádat se s čímkoli, co ji potká.“

Caputo nad tím mávnul rukou a pokračoval dál.
„Kdo by smrtí těch dvou mohl něco získat?“

„Prosím, pochopte, že mi zrovna teď není zrovna
nejlíp,“ kontrovala Samantha a do jejího hlasu se vrá-

til plačtivý podtón. „Milovala jsem tyhle lidi a pořád jsem v šoku z toho, jak byli z našich životů tak nečekaně a navždy *vyrváni*.“

Měla jsem pocit, že chápu, co má Caputo za lubem. Když se podezřelí udržují pod tlakem, mohou před vyšetřovateli plácnout něco, co se jim později už nebude hodit do jejich výpovědi a stane se důkazem proti nim samotným.

Caputo se podle očekávání zeptal znovu: „Slečno Pecková, kdo by smrtí pana a paní Angelových mohl něco získat?“

„To nedovedu říct.“

„Nedovedete, anebo nechcete?“

„Já *nevím*,“ odsekla Samantha. „Nedovedu si vůbec představit, že by někdo chtěl zrovna tyhle dva přibravit o život. Možná byli v mnoha ohledech trochu... nekonvenční, ale byli to dobří lidé.“

Caputo ji mezi záchvaty kašle dál vyslychal: Chtěl po ní, aby mu do poslední minuty vylíčila, co celý večer dělala, a taky chtěl spoustu informací o kamarádce, se kterou večerela v Carmine's Trattoria na West Side. Pak se vyptával na její vztahy k nám ostatním. Ona stručně opověděla, že zatímco Maud byla její zaměstnavatelkou, nás děti vždycky považovala za součást své vlastní rodiny. Byla součástí našich životů po celé dlouhé roky, původně jako naše rodinná fotografka – pořídila nám stovky krásných společných fotografií, z nichž několik pořád viselo v rámech po celém bytě na místech rovnocenných s portréty Annie Leibovitzové – a později, když už nikdo nepochyboval o její naprosté diskrétnosti a loajalitě, jako matčina osobní asistentka. Byla součástí naší rodiny už tak dlouho, že

jsem si ani nevzpomínala na život bez ní, a jak sama řekla seržantu Caputovi, udělala by pro nás cokoli.

Když si Caputo zapsal všechno, co mu Samantha řekla, upřel své pichlavé mrzuté oči na Harryho.

Harry měl pootevřenou pusou, ztěžka dýchal a bokem se ke mně tisknul, jako bychom spolu pořád byli v děloze.

„Tak se mi zdá, že ty jsi z celé rodiny jediný, koho to vzalo,“ nadhodil Caputo nevyřčenou otázku.

„Jsem... slabý,“ řekl Harry, jak mu to Malcolm sám mnohokrát říkal. „Dopustil jsem, aby mě ovládly mé vlastní emoce. Omlouvám se.“

„Chceš mi něco říct, Harringtone?“ uhodil na něj Caputo a sklonil se k němu tak blízko, že mu funěl do tváře. „Copak bys mi chtěl říct?“

„Co chcete, abych vám řekl? Že je to strašná bolest?“ vyhrkl Harry a do očí mu vytryskly slzy. „Všechno mě bolí, vevnitř i zvenčí. Vždyť je to úplně to nejhorší, co by se mi mohlo stát!“ Rychle jsem Harryho objala a ucítla na obličej jeho vlhkou tvář.

V tu chvíli se Hayes chopil iniciativy a přistoupil k Harrymu s úsměvem a konejšivým mručením. Bylo mi naprosto jasné, že na nás zkusí zahrát „hodného policajta“.

A byla jsem na to připravená.

9

„Nechceš si jít odpočinout do svého pokoje, Harry?“ zeptal se Hayes a Harry okamžitě přikývl. „Tak jen běž. Za pár minut se za tebou zastavím a promluvíme si mezi čtyřma očima.“

Harry vyskočil a odběhl do svého pokoje. Už cestou naříkal jako malé dítě. Caputo se zatvářil zmatečně, jako by ještě nikdy neviděl plakat teenagera. Což bylo zvláštní, protože o pár minut dřív se na nás všechny díval jako na vrahy jen proto, že jsme na jeho vkus *neplakali dost*.

Po chvíli ticha se detektiv Hayes posadil vedle mě na červenou koženou pohovku. „Tandy, pověz mi, co jsi dělala během posledních šesti hodin? Abys rozuměla, musíme sepsat podrobnou zprávu, takže potřebujeme co nejpřesněji vědět, co kdo z vás dělal v době, kdy vaši umřeli.“

„Nebyli to *naši*,“ řekla jsem. „Na to můžete vzít jed.“

Pak jsem detektivovi popsala celý svůj večerní program. Řekla jsem mu, jak jsem si psala úkoly a kolik času jsem strávila školním projektem, tedy pátráním

po informacích o vlivu radioaktivního ozáření na měkkýše v Tichém oceánu. Mluvila jsem o večeři, ale to hlavně proto, abych mu řekla, že můj otec, vynikající kuchař, ji celou připravil sám. Pozorovala jsem ho v kuchyni. Učil mě vařit, ale ještě mi nedovolil, abych mu pomáhala nebo se dotýkala čehokoli, co hodlá podávat svým hostům. „Nejdřív se dívej, co dělám, a všechno si to vryj do paměti tak dokonale, že až to poprvé zkusíš sama, všechno se ti podaří,“ říkal mi.

Zrovna jsem se chystala detektivu Hayesovi říct velvyslancovo jméno a nadiktovat mu telefonní číslo, když mu zazvonil telefon a on se omluvil. Když se vrátil, zeptal se mě: „A nepřípadali ti rodiče během večeře nějak zvláštní?“

Vzpomněla jsem si, že se mi Maud zdála trochu roztržitá, jako by byla duchem jinde, ale nic jsem neřekla. Taky jsem úplně vypustila veškeré zmínky o velvyslanci a měla jsem z toho dobrý pocit. Byla jsem s ním ve stejné místnosti po celou dobu, co byl v našem bytě, a kromě toho byl ten přecpaný, příživnický byrokrat tak zahleděný sám do sebe, že by vraždy asi ani nebyl schopen.

Tím jsem se dopustila chyby, za kterou jsem později měla zaplatit.

„Večeře byla vynikající, jako obvykle, a všichni jsme se dobře bavili,“ řekla jsem Hayesovi. „Kolem jedenácté jsem jim popřála dobrou noc a šla jsem spát.“

„Tvoje ložnice je hned pod tou jejich,“ poznamenal Hayes. „Neslyšela jsi nějaké podezřelé zvuky? Cokoli, co by nám mohlo pomoci, Tandy?“

Pracoval na mně pomaloučku, snažil se, abych se rozpovídala, ale já mu neměla co říct. Sama jsem nevěděla, kde začít.

„Ve čtvrt na dvanáct jsem už spala,“ řekla jsem. „A když spím, spím jako poleno.“

„Jak můžeš vědět, jak spí poleno?“ zažertoval Hayes.

Mluvil se mnou jako s dítětem. Je pravda, že někdy vypadám mladší, než jsem. Mám drobnou tvář a jemné rysy a jenom zřídka používám make-up. Vejdu se do šatů velikosti osm. A díky tomu mě lidé občas podceňují – což mi vyhovuje.

„Spím hodně tvrdě,“ řekla jsem, „ale můj mozek pracuje přes čas, organizuje si všechno, co jsem se během dne dozvěděla. Takže přes noc udělá spoustu práce.“

„Tak jo, Tandy,“ povzdychl si Hayes. „Znamenám si. *Pracuje ze spaní.*“

Bylo vidět, že mu došly otázky, zato já jich na něj pár měla. A dokud na ně bude ochotný odpovídat, může mě klidně hladit po vlasech jako malou holku. Nic takového mě nevytočí. Jsem zvyklá držet své emoce pod kontrolou.

„Pokud můžu soudit, detektive Hayes, nenašli jste na místě činu žádnou pistoli ani jinou vražednou zbraň. A taky nikde nejsou viditelné stopy po násilném vniknutí do bytu. V ložnici mých rodičů zůstaly cennosti – umělecké dílo za dvě stě tisíc dolarů a spousta šperků. Takže to nebylo loupežné přepadení, že ano? Máte tedy nějakou teorii, co se tady vlastně stalo?“

Seržant Caputo mlčky přihlížel tomu, jak mě Hayes vyslýchá, a moc dobře se nebavil. Ale teď, když hrozilo nebezpečí, že ve vyšetřování dvojité vraždy převezme iniciativu holka v pyžamu s dinosaury, se rozhodl zakročít.

Sklonil se ke mně tak blízko, že bych dokázala spočítat jednotlivé chlupy v jeho srostlém obočí i ty, které mu trčely z nosu.

„Tessie, mám pocit, že o tom, co se tvým rodičům přihodilo, víš mnohem víc, než nám chceš říct. Pomoz nám pochopit, co se tady stalo. Zhluboka se nadechni a řekni nám všechno, co víš. Hned se ti uleví, když řekneš pravdu.“

Odtáhla jsem se od něj a řekla: „Já jsem vám *řekla* pravdu. Spala jsem. Jako poleno. A probudilo mě až houkání sirén. Pak už jste bouchali na dveře.“

Nasadila jsem výraz, kterému Harry přezdívá ‚úsměv Anne Hathawayové‘, a dodala: „Děkuji vám, pánové, za všechnu vaši pomoc v téhle nelehké chvíli.“

„Chceš říct, že *můžeme odejít*?“ zeptal se detektiv Hayes.

„Á, konečně ta správná otázka,“ odpověděla jsem.

„A odpověď na tu otázku zní *ne*,“ prohlásil Caputo. „Půjdeme, až tady budeme hotoví, a pro tvou informaci, lidé ze sociálky už jsou na cestě.“

V tu chvíli se do toho vložila Samantha. „Pan a paní Angelovi si pro případ, že by jim nepředvídatelné okolnosti znemožnili pečovat o vlastní děti, jako jejich zákonného zástupce ustanovili pana Petera Angela. A ten mi před chvílkou napsal, že už je na cestě sem.“

Strýček Peter? Přes to, že v tuhle chvíli byl naším nejbližším příbuzným, to byl ten poslední člověk na světě, kterého bych teď chtěla vidět. Byl to věčný šťoural, který mě už jednou přesvědčil o tom, že se mu nedá věřit. Ale to je zas trochu jiná historka.

10

Všímáš si, jak se v okamžicích nejhlubší krize čas až neuvěřitelně zpomalí? Možná ne. Neříkám to ráda, ale tohle není první kritický okamžik, ve kterém jsem se ocitla. Takže jsem ten pocit, že se čas neskutečně vleče, už dobře znala.

Ačkoli mi to připadalo jako věčnost, bylo to ve skutečnosti jen asi deset minut, než jsem otevřela dveře strýčku Peterovi. Napochodoval dovnitř, jako by mu to tady všechno patřilo; měl na sobě zmačkaný kostkovaný oblek a řídké vlasy si zřejmě učesal jen rukou, takže teď neposlušně trčely do všech stran. Asi trochu pil.

Ani se mi nepodíval do očí, když řekl: „Je mi to líto, Tandy. Stala se strašlivá věc.“

Zdálo se mi, že by i cizí člověk na ulici dokázal projevít hlubší soustrast, ale nelámala jsem si s tím hlavu. Nakonec Peter byl členem rodu Angelových.

„To ano, je to smutné,“ řekla jsem strýčkovi a přísně jsem zkrotila vlnu bolesti, která se mi zvedala v srdci.

Hned za ním stál Philippe Montaigne, náš rodinný právník. Znali jsme Phila už od dětství; dokonce šel Hugovi za kmotra.

I ve tři ráno vypadal elegantně a byl dokonale upravený. Vlasy měl ostříhané nakrátko a voněl z něj Vetiver. Pod sakem od Armaniho měl bílou košili s rozepnutým límečkem, která mu visela přes kalhoty.

Roztáhl ruce a já k němu přistoupila, aby mě objal. „Je mi to líto, Tandy. Strašně líto. Jsi v pořádku? Už víte, co se stalo?“

„Ne,“ zašeptala jsem, hlavu na jeho rameni. „A policie je úplně bezradná, Phile.“

Strýček Peter si šel promluvit s Hayesem a Caputem a já ho slyšela, jak říká, že ve svém bytě od osmi večer až do chvíle, než odešel sem, pořádal večeri a párty pro osmnáct lidí, z nichž každý může potvrdit jeho alibi.

Zatímco si detektiv Hayes zapisoval jména a telefonní čísla strýčkových hostů, já Philippovi ve stručnosti řekla všechno, co jsem zatím zjistila.

„Dobrá. Odted' už s nikým od policie nemluvte, pokud u toho nebudu já, ano, Tandy?“

„Řekli jsme jim jen to, že jsme spali, když se to stalo.“

„To je v pořádku,“ ujistil mě Philippe. „Ale pamatuj si, že policisté můžou lhát. Můžou ti napovídat úplně cokoli. Můžou na tebe nastražit past.“

„Chápu,“ řekla jsem.

„Dobře. A nedělej si starosti.“

Ráda bych ho vzala za slovo, ale zdálo se mi, že náš právník za patnáct set dolarů na hodinu sám vypadá docela ustaraně. Zřejmě si lámal hlavu s tím, co se s námi, nenormálními dětmi Angelovými, stane, když nad námi nebudou držet svá ochranná křídla naši podobně nenormální rodiče.

Philippe vyrazil za detektivy a já se mu pověsila na paty. „Byl tady někdo zatčen?“ zeptal se.

„Zatím ne,“ odpověděl Caputo. „Ale taky jsme zatím nikoho nevyloučili jako možného pachatele.“

„Tandoori, Harrison a Hugo jsou všichni tři nezletilí. Neměli jste žádné právo je vyslýchat v nepřítomnosti rodiče nebo zástupce *ad litem*.“

„A jak jsme si asi měli zajistit *přítomnost rodičů*, prokristapána?“ ozval se Caputo. „Možná se stali svědky dvojité vraždy. Myslíte, že jsem jim měl uvařit horkou čokoládu a posadit je k televizi, ať se dívají na pohádky? Měli jsme tu mrtvé.“

Phil, jako by ho ani neslyšel, nevzrušeně pokračoval.

„Hned ráno podám oficiální stížnost vašemu nadřízenému. Prozatím jsem svým klientům doporučil, aby se s vámi nebavili, pokud je z ničeho neobviníte, a i potom jedině v mé přítomnosti. A taky jim doporučuju, aby se šli vyspat. Což se týká i Matthewa, pokud tu chce zůstat, a Samantha Peckové.“

„Ložnice manželů Angelových je místo činu,“ namítl Caputo. „Nahoře na schodišti necháme uniformovanou hlídku. A vám, pane advokáte, doporučuju, abyste si s námi moc nezahrával.“

S tím se Caputo a Hayes konečně odporoučeli z našeho bytu.

Strýček Peter stál uprostřed místnosti, rozhlížel se a mlčel. Ani mě neobjal, ani se nezeptal, kde jsou mí tři bratři, aby se s nimi mohl jít přivítat. Nikdy se netajil tím, že nemá rád děti.

A nás čtyři měl zvlášť nerad.

Možná se ptáte proč...

Protože, řekl nám kdysi on sám, *vás moc dobře znám*.

Rozhlížel se po bytě, jako by už odhadoval, za ko-

lik by se tak asi dal prodat. Já věděla, že má hodnotu dvaceti milionů, a to bez nábytku a uměleckých děl. Strýček Peter teď nejspíš získá otcovu polovinu Angel Pharmaceuticals, ale připadne mu i byt, ve kterém jsme až dosud bydleli?

Nakonec mi strýček řekl: „Prozatím se nastěhuju do pokoje pro hosty. Až se vyřeší poslední vůle rodičů, dozvíme se, jak to s rodinou Angelových bude vypadat dál.“

Maličko mi poklesla čelist. Žádný *pokoj pro hosty* jsme neměli. Takže to, co řekl, mohlo znamenat jen jediné.

S hrůzou jsem ho pozorovala, jak vchází do ložnice hned vedle té moje. Tak *tímhle* překročil všechny meze. Kdyby mí rodiče ještě byli naživu, byli by ho zabili za to, že si dovolil ubytovat se v Katherinině pokoji.

A když říkám *zabili*, nemyslím to obrazně.

ZPOVĚĎ

Jednou jsem Maud viděla plakat.

Vím, teď si asi říkáš, že to není možné, ale je to tak. Chci ti dokázat, že naši rodiče skutečně byli lidé. Že cítili bolest.

Nedokážu tu vzpomínku přesně časově zařadit; předpokládám, že to je jeden z těch traumatických okamžiků, u kterých dr. Keyes tak dlouho a pečlivě pracoval na tom, abych je zapomněla, ale nějak ji ne a ne dostat z hlavy.

Vzpomínám si, že jsem toho dne přišla domů o něco dřív, protože nám nečekaně zrušili lakrosový trénink. Z toho vyplývá, že to bylo před tou nehodou s Robertem, po které jsem skončila v nemocnici s padesáti stehy.

Když jsem vstoupila do bytu, zaslechla jsem zvláštní, přidušený zvuk, který vycházel z Maudiny pracovny.

Jiný člověk by se na mém místě asi rozběhl ke zdroji zvuku, aby se ujistil, že se nestalo něco hrozného, anebo by aspoň hlasitě zavolal, jestli je všechno v pořádku. Ale já jsem zřejmě od přírody detektiv. Když si všimnu, že se kolem mě děje něco neobvyklého, zmlknu a zpozorním. A tak jsem se zula, jak to u nás doma bylo zvykem, a potichu vyrazila na konec chodby.

Když jsem došla ke dveřím pracovny, které byly trochu pootevřené, zaslechla jsem Samanthin hlas. „Samozřejmě jsi to musela udělat. Úlohou každé matky je chránit své dítě a připravovat ho na okamžik, kdy se osamostatní, tečka. Věděla jsi, co by jí udělal.“

Následovala chvilka ticha, pak zalapání po dechu a tichý nářek. „Udělalí jsme něco mnohem horšího, Samantha.“ Byl to hlas naší matky a byl plný bolesti. „To, co jsme udělali... následky jsou definitivní. Nikdy v životě jsem v ničem tak totálně neselhala.“

„Neselhala jsi vůbec. Selhal ten člověk, kterého jsi na tu práci najala.“

„Neměla jsem mu důvěřovat.“

„Ale byla to nehoda.“

„Nehody jsou zcela typickým příkladem selhání. Čirého, naprostého selhání.“

„Maud, minulost se nedá změnit. Musíš myslet jen na budoucnost. Na to, co přijde dál. Pojdme mluvit o tom, co se dá udělat, aby se to... vyřešilo. Řekni mi, jak bych ti mohla pomoci?“

„Malcolm se o to všechno postará. Postará se o člověka, který to udělal. Nadobro.“

Postará se o někoho nadobro? *Vyhodí ho*, ujišťovala jsem se v duchu. Určitě měla na mysli, že ho vyhodí.

A vůbec, člověk, který udělal co? Mluvily o někom, kdo pracoval pro matčin investiční fond? Anebo o tom řidiči, který zabil Katherine?

Anebo o tom chlapci, co se pokusil jim ukrást jejich milovanou Tandoori?

O tom chlapci, co jsem si kdysi myslela, že ho miluju? Promiň, ale zrovna teď na to už nedokážu myslet.

11

Náš byt mi najednou připadal úplně prázdný.

Policisté byli pryč, zbyl tu jen jeden obtloustlý strážník, který se před ložnicí našich rodičů pokoušel rozsednout starožitné čalouněné křeslo.

Místo činu bylo uzavřené.

Hugo z pochopitelných důvodů nemohl spát, a tak se chvíli po Mattym vrátil do obývacího pokoje. Teď potichu sypal krmení žralokům v akváriu, zatímco Matty rázoval sem a tam. I Harry se vrátil ze svého pokoje a teď seděl u klavíru, hlavu sevřenou v dlaních.

Philippe Montaigne odešel, strýček Peter se zavřel v Katherinině pokoji a zamknul za sebou dveře. Krátce poté, co se odsud přestalo ozývat skřípání přesouvaného nábytku, zmizel i proužek světla pod dveřmi.

A pochopitelně zmizeli i naši rodiče. Zůstalo po nich obrovské vzduchoprázdno. Nikdy, až do té osudné noci, jsem si neuvědomila, jak moc vyplňují tenhle byt. Náš svět. Jak jsme se propadali hlouběji a hlouběji do ticha, na chvíli se mi zdálo, že s nimi zmizela veškerá životní energie naší rodiny.

Nakonec Matthew přerušil ticho dlouhým, hlasitým, pronikavým zapískáním.

„Pozor, všichni,“ zakřičel a nasadil si sluneční brýle. „Svolávám rodinnou poradou, kde uvítáme i Samantha účast.“

Matty si hned získal naši pozornost. Harry se u Pegasa narovnal a položil prsty na klávesy. Samantha a já jsme seděly na pohovce a Hugo ležel na koberci s párem dvacetikilových činek. Když jeho idol a mentor začal mluvit, podvědomě je přivinul na hrud.

„Tak poslouchejte, sportovci, a ty taky, Tandy: Jednotní zvítězíme, rozdělení padneme. Nemluvte s policií, pokud u toho nebude Philippe. Nespekulujte o tom, co se mohlo stát a proč. To jenom kalí vodu. Nechte policisty dělat jejich práci. Nebudeme se jim plést pod nohy.“ Stáhnul si sluneční brýle na špičku nosu a jednoho po druhém si nás prohlédl. „Chce k tomu někdo něco dodat?“

Já tedy chtěla.

„Matty, je zřejmé, že my všichni jsme podezřelí,“ řekla jsem. „Ti dva detektivové neuvěřili našemu alibi. A proč by taky měli? Nikdo jiný se do bytu dostat nemohl. Dveře se zamykají automaticky a výtah bez klíče nejede. Z jejich pohledu je víc než jasné, že Malcolma a Maud zavraždil jeden z nás.“

„A právě o tom mluvím, Tandy; to je přesně ono. Nevědí, jestli to nebyl někdo z nás. Možná jsi dala klíč od bytu nějakému svému chlapci...“

„Víš, že žádného chlapce nemám.“ Tohle bylo od Mattyho zbytečně kruté. Věděl, že v tomhle domě nemluvíme o chlapcích – aspoň o mých ne. Protože je mám zakázané.

Víš, tohle je totiž takový paradox mého života. Ačkoli jsem procestovala celý svět – možná už dvakrát kolem dokola – dalo by se říct, že jsem moc často nechodila ven. Vlastně vůbec.

Matty ale pokračoval. „Anebo si Sal najal nájemného vraha.“

„Náš *portýr* Sal? Co to meleš, Matthewe? Proč by Sal dělal něco takového? Malcolm ho měl rád. Vždycky mu dával pastilky proti kašli. Nepochybuju o tom, že ho policajti taky vyslechnou, ale *ty* jsi měl mnohem lepší motiv zabít rodiče než Sal. Proč tak tlačíš na to, abychom byli zticha?“

Matthew si odsunul brýle na vrchol toho ptačího hnízda, které nosil na hlavě, a upřel na mě pronikavý pohled svých blankytně modrých očí. Bylo jasné, že teď jdou rukavice dolů.

Jen do toho, pomyslela jsem si. *Všichni bychom se měli naučit bránit se teď a tady, v bezpečí našeho obyvátka, protože dřív nebo později to budeme muset dělat i ve skutečném světě.*

„Nedívej se na mě, Tandoori,“ řekl Matthew. „Možná jsem tak rychlý, že dokážu oběhnout blok dřív, než můj prd začne smrdět, ale *já* tu večer vůbec nebyl, protože *já* tenhle blázinec od Vánoc ještě ani jednou ne navštívil.“

Harry zlehounka přešel prsty po klávesách a vyloudil z nástroje dramatický motiv, asi od Chopina nebo od Liszta, to jsem nedokázala rozpoznat.

Pak přestal hrát a řekl Matthewovi: „Jak máme vědět, že to, co teď říkáš, je vůbec pravda, Matty? Mohl jsi vyjet nahoru služebním výtahem a mohl jsi z dřívějšíka mít i klíč od bytu. Nikdo z nás by neměl ani

tušení, že jsi tu byl. A *Hugo*, tvůj pokoj je přímo dole pod schody. Měl jsi z nás všech nejsnazší cestu do ložnice rodičů.“

Hugo odložil závaží a vyskočil na nohy, jako kdyby ho štípla vosa.

„Já jsem přece ještě *dítě!* Nemohl bych zabít svoje vlastní rodiče. Co si bez nich mám počít? Mám si hledat práci? Měřím metr čtyřicet a chodím do páté třídy!“

Pak se otočil na patě a namířil svůj obrovský ukazováček na mě.

„Tandy má taky jasný motiv. To ona dostala jako poslední pořádně vynadáno.“

12

Už se těšíš na popis toho, co se včera večer odehrálo u stolu? Jaká byla moje poslední večeře s Malcolmem a Maud, jen pár hodin před tím, než zemřeli? Řeknu ti pravdu, celou pravdu a nic než pravdu. Mnohem víc, než jsem řekla policii. Protože tobě začínám opravdu věřit.

Pravda je, že jsem ten večer měla pořádný průšvih a byla přísně potrestána. A právě trestání vlastních potomků bylo shodou okolností Malcolmovou a Maudinou specialitou.

Jak už jsem se zmínila, můj otec připravil večeři pro velvyslance Bhútánského království při OSN. Ten pán se jmenuje Ugyen Panyor a sám o sobě tvrdí, že je přímým potomkem Ugyena Guru Rinpočeho, který před třinácti staletími přinesl do Bhútánu buddhismus.

Táta připravil *ema datsi*, bhútánské národní jídlo. Místo sýra z jačího mléka použil fetu, protože jačí sýr se i na Manhattanu shání dost těžko. Ale zbytek jídla byl zcela autentický, včetně notné porce chilli papriček, rajčat a česneku i tradiční přílohy v podobě červené rýže.

Velvyslanec byl zdvořilý, ale nezacházel ve své chvále nijak zvlášť daleko, což se mě docela dotklo. Táta byl opravdový labužník, vychutnával si jak vaření, tak samotné jídlo, dokonce mě pojmenoval Tandoori po svém oblíbeném indickém jídle, které se připravuje v hliněné peci jménem tandúr. Sami jsme v kuchyni měli tandúr, jaký si jinak mohly dovolit jen dobré indické restaurace, a právě o něj jsem se ten večer opírala, když jsem tátu pozorovala při práci.

Takže když velvyslanec neuznal za vhodné zmínit se, že nic tak dobrého ještě nejedl, rozhodla jsem se zavést rozhovor k tématu, které nám rodiče těsně před příchodem jejich vzácného hosta výslovně zakázali – k situaci uprchlíků v táborech OSN v Nepálu.

V těch táborech se začali objevovat povstalci, a podle některých komentátorů byli právě oni zodpovědní za bombové útoky, které zemí otřásl před parlamentními volbami.

Velvyslanec odmítl odpovědět na mé dotazy ohledně toho, že slibovaná repatriace uprchlíků byla zatím v nedohlednu. Jenom se drze usmál a řekl: „Kdypak jste stihla vystudovat mezinárodní vztahy, slečno Angelová?“

Bylo to od něj troufalé, takhle mě provokovat.

Řekla jsem: „Víte, že vůbec nemluvíte jako velvyslanec, pane? Mluvíte jako politik.“

Tátův výraz byl k nezaplacení.

13

Poté, co rodiče s omluvou vyprovodili velvyslance k vý-
tahu, si mě hned pozvali do své pracovny, do knihovny
s vysokým stropem, ve které byly všechny stěny oblo-
žené knihami. Uprostřed stály proti sobě dva stoly se
skleněnými deskami. Jediné volné místo na stěně, řím-
su nad krbem, zdobily Samanthiny překrásné fotogra-
fie naší rodiny.

Matka měla na stole ne jeden nebo dva, ale hned
šest počítačových monitorů, na kterých mohla sledo-
vat každé škytnutí na domácích, evropských a asij-
ských trzích. Díky nim dokázala obchodovat v nano-
sekundách.

Otcův superpočítač měl jediný veliký monitor. Fun-
goval neuvěřitelnou rychlostí a měl obrovskou paměť,
aby mohl dolovat informace z vědeckého světa, synte-
tizovat a přizpůsobovat vlastním potřebám. Jenže teď
se ani jeden z nich o svůj počítač nezajímal. Oba stáli
před svými stoly, ruce založené na prsou, a dívali se na
mě, jako by mě svými pohledy chtěli rozdrtit.

Když na mě otec konečně začal ječet, že jsem ho
ztrapnila před důležitým hostem, spustil Harry u piá-

na Wagnerovy *Mistry pěvce Norimberské*, aby ho přehlúšil.

Zločin a trest. V naší rodině se trestalo vždy s ohledem na závažnost přečinu, a také okamžitě.

„Vyjmenuješ všechny významné památky Bhútánu v národním jazyce dzongká.“ Otec výhružně nakrčil obočí. „Je mi jedno, jestli to potrvá až do rána. Jestli uděláš chybu, budeš muset začít znovu, Tandy.“

„Chci šedesát vteřin u počítače,“ řekla jsem. „To je fér, ne?“

„Šedesát vteřin u počítače je přijatelné.“

Dzongká jsem nepoužívala od prváku a potřebovala jsem si ho trochu osvěžit. Taky jsem se chtěla podívat na mapu Bhútánu. Zapnula jsem počítač a na Google Earth si našla Bhútán i se sousední Indií a Nepálem.

Pak mi počítač vypnuli.

„Obrátila jsi celou tu večeri naruby, Tandy,“ řekl Malcolm káravě. „A aby trest byl spravedlivý a příhodný, odpykáš si ho ve stoji na hlavě.“

Jestli jsi z normální rodiny, možná ti to bude znít jako vtip. Ale věř mi, nebyl to vtip a všichni jsme to věděli.

Nikdy jsem v žádné hádce s otcem nevyhrála a věděla jsem, že nikdy nevyhraju. Dala jsem si pod hlavu polštářek a vyběhla chodidly po jedné knihovně. Začala jsem recitovat podle důležitosti: Thimphu, hlavní město; Mongar na východě... Nejprve jsem vyjmenovala města, pak jsem přešla ke klášterům.

Matka byla na internetu, sledovala dění na asijských trzích, a tak jsem jí pošeptala: „Mami, prosím, nestačilo by to už?“

„Zaber, Tandy,“ odpověděla chladně. „A nesmlouvej, nebo trest zdvojnásobíme.“

Po hodině jsem směla odejít.

Řekla jsem tátovi, že večere byla vynikající a že mi, když šla ven, chutnala skoro stejně dobře, jako když šla dovnitř.

Zasmál se a dal mi pusku na dobrou noc.

Maud mě pohladila po tváři a řekla mi, že bych měla zapracovat na své výslovnosti. Jinak jsem si ale prý vedla docela dobře.

Šla jsem si lehnout a přemýšlela jsem o tom, co jsem provedla, ne protože by mě mrzelo, že jsem se dotkla velvyslance, ale protože mě trápilo, že jsem se zase přestala ovládat. Už se mi to v životě několikrát přihodilo a nikdy to dobře nedopadlo.

Obvykle na tyhle chvíle nevzpomínám.

Ale jestli si budeme povídat dlouho, možná se k nim – k *němu* – ještě dostaneme.

14

Po krátké rodinné poradě jsme se rozhodli, že bude nejlepší jít si lehnout a dál se bavit až ráno. Ale zdálo se mi, že neuplynula ani minuta od chvíle, kdy jsem konečně zavřela oči, a hned mě zase probudily hlasité rány odkudsi z bytu.

Neměla jsem pistoli, tak jsem popadla lakrosovou hůl, kterou jsem měla hned za dveřmi, a rozběhla jsem se směrem, odkud ten zvuk přicházel.

Že by tu zase někdo někoho vraždil?

Přiběhla jsem do pokoje Huga. Pořád měl na sobě to velké tričko Giants a právě se pokoušel basebalovou pálkou rozmlátit vlastní postel.

Když jsem se objevila ve dveřích, zasadil poslední ránu, kterou roztrástil pelest, a jal se zpracovávat rám postele karatistickými kopy.

„Hej! Hej, *Hugo!*“ křikla jsem na něj. „Nech toho, prosím!“

Odložila jsem hůl a vzala svého malého brášku do náručí. Odvlekla jsem ho od postele a víceméně ho dostrkala k velikánskému plyšovému poníkovi, kterého mu strýček Peter daroval, když se Hugo narodil.

Společně jsme se na poníka v životní velikosti svalili a já ho pořád pevně objímala. Věděla jsem, že kdyby chtěl, snadno by se mi vysmekl, ale on si v hloubi duše přál, abych ho držela.

„Co se děje, Hugo? Řekni mi, co se stalo, že ses začal chovat jako blázen?“

Hugo si povzdechl s takovou silou, že málem strhal plakáty na stěně. Pak mi položil hlavu do klína a začal mluvit.

„Já jsem nic neslyšel, Tandy. *Měl jsem*. Stalo se tady něco hrozného a já jsem úplně selhal. Jestli jsem si někdy zasloužil potrestat, tak to bylo dnes v noci. Měl jsem je chránit. Malcolm vždycky říkal, že mým úkolem je chránit celou rodinu.“

„Hugo, tohle nebyla tvoje chyba.“

Hladila jsem svého malého brášku po vlasech a vyprávěla mu o zločinech, které se staly, aniž by si někdo uvědomil, že do domu vnikli cizí lidé. Jeden z těch příběhů se týkal rodiny, která do roku 2009 žila na Floridě.

„Byli to hrozně hodní rodiče,“ řekla jsem Hugovi. „Adoptovali spoustu postižených dětí a celkem se starali o šestnáct kluků a holek.“

Hugo mě pozorně poslouchal.

„Osm z těch dětí bylo doma a tvrdě spaly, když se dovnitř vloupali tři zloději. Během několika minut oba rodiče zastřelili a utekli. Nikdy je nechytili. A dodnes se neví, proč takovou hroznou věc vlastně udělali.“

Uvědomila jsem si, že si to vykládám sama pro sebe, a napadlo mě, že jednou, třeba za pár let, bude nějaká jiná starší sestra vykládat svému mladšímu bráškovvi o nikdy nevyřešené vraždě v rodině Angelových.

To jsem nemohla dopustit.

Zanedlouho se Hugo zklidnil. Jeho záchvat pominul.

„Bylo pozdě, Hugo, a ty jsi spal. Ten, kdo rodiče zabil, si dal záležet na tom, aby byl potichu a nikoho neprobudil. Kdyby Malcolm a Maud křičeli o pomoc, byl bys tam hned. My všichni bychom hned přiběhli.“

O pár minut později Hugo usnul, napůl na mně, napůl na nemilovaném poníkovi. A nechal mě samotnou s otázkou:

Proč rodiče ani nekřičeli?

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.